

Beklimming Dreiherrnspitze (3499m)

Nadat we eerder die week reeds de Grossvenediger hadden beklommen opteerden we nu voor een andere klassieker uit de Venedigergruppe, namelijk de Dreiherrnspitze. We vertrokken vanuit de Birnlückerhütte in Italië. Het was nog donker toen we op pad gingen want de Hüttenwirt had ons aangeraden om vroeg genoeg te vertrekken. Toen we vertrokken was het aan het regenen, maar toen we aan de Prettaukees aankwamen was het gelukkig gestopt met regenen en was het ook reeds klaar geworden. Het weer was overtrokken waardoor de ons omringende bergen in de wolken zaten. We begaven ons over de Prettaukees richting het Lahnerschartl. Dit ging uiterst moeizaam omdat we telkens tot onze knieën in de sneeuw wegzakten. Toen we dan eindelijk de Lahnerschartl bereikten hadden we al veel energie verbruikt en we waren nog niet eens halfweg. Daarna daalden we voorzichtig af tot op de spletenrijke Lahnerkees. Deze volgden we naar boven door nog steeds kniediepe sneeuw. Het werd ook steeds steiler wat het uiterst zwaar maakte.

Prettaukees met in het midden het Lahnerschartl.

Op de Lahnerkees richting de Schlüsselstelle

Aan de "Schlüsselstelle" lag er zodanig veel sneeuw dat we er nog dieper als onze knieën inzakten. Na de Schlüsselstelle zakten we al wat minder weg in de sneeuw, maar desondanks ging het moeizaam en steil verder naar een sneeuwgraat. Nu zaten ook wij volledig in de wolken en wind wat een vreemd gevoel gaf. We navigeerden op basis van de GPS en op basis van af en toe een vluchtig gat in de wolken verder richting de top. We moesten nog steil door de sneeuw ploeteren, maar dan kwamen we toch uit op de topgraat alwaar we de top dan toch konden zien. Op de top hadden we een zicht van welgeteld nul komma nul.

Amper zicht...

De top van de Dreiherrnspitze.

We overwogen om te wachten tot het opklaarde, maar dit zag er totaal niet zo naar uit en dus besloten we na een korte pauze reeds te beginnen met de afdaling. De weg langs waar we naar boven gekomen waren was al snel niet meer te herkennen jammer genoeg. Met amper zicht daalden we af over een steile sneeuwflank. Ik liep vooraan en daalde uiterst behoedzaam af aangezien ik amper 2 meter ver kon zien. Zolang ik de stukjes sneeuw niet in een afgrond zag vallen kon ik gerust zijn dat er geen was, dacht ik... Toen we op een vlakker deel kwamen gingen we niet naar rechts terug naar de Birnlückenhütte, maar naar links richting de Clarahütte, dit was ons uiteindelijk doel geweest. Toen ik de plek zocht langs dewelke we gingen afdalen voelde ik opeens iets kraken onder mijn voeten. Met een instinctieve reflex sprong ik achteruit en een fractie van een seconde later zag ik de sneeuw waarop ik daarjuist nog stond genadeloos de diepte in vallen. Ik hing dan wel vast aan mijn 2 medeklimmers, maar een val, hoe miniem dan ook, in de diepte, daar pas ik toch wel liever voor. Hier had ik even geluk gehad en omdat ik het lot niet verder wou tarten besloten we om terug naar de Birnlückenhütte af te dalen. Deze weg kenden we nu eenmaal al. Toen we bovenaan het steile sneeuwveld aankwamen langswaar we terug gingen afdalen konden we onze ogen amper geloven. Een strook sneeuw van ongeveer 30meter breed en een halve meter dik was losgekomen en er had zich dus een lawine voorgedaan. En dit op de weg langswaar we een uur voordien naar boven gekomen waren... Dit was dus de 2e keer dat we geluk hadden gehad die dag. Hier moesten we de nodige lessen uit trekken, maar nu was het zaak om veilig terug in de hut te komen.

De sneeuwluifels die op dat moment wel duidelijk zichtbaar waren...

Hierop zie je waar de sneeuw afgebroken is...

Doordat een grote hoeveelheid sneeuw op de Lahnerkees gevallen was zakten we nu uiteraard niet meer diep in de sneeuw weg. Dit was in het begin een voordeel, maar aan de Schlüsselstelle een nadeel aangezien deze rotsen nu vrij lagen en reeds verijst waren. Deze passage deden we uiterst behoedzaam, maar we slaagden er toch in om ze heelhuids te overwinnen. Nu daalden we verder de Lahnerkees af hopen dat er zich weer geen lawine zou voordoen (na ons later in lawinekunde verdiept te hebben wisten we dat nadat er zich een lawine heeft voorgedaan de kans miniem is dat er zich nog een 2e voordoet). We waren alle 3 in gedachten verzonken beseffend hoeveel geluk we hadden gehad en zeiden geen woord. Toen we de Lahnerscharte bereikt hadden waren we alle 3 opgelucht.

De lawine die naar beneden gekomen was op de Lahnerkees.

Nu moesten we enkel nog de Prettaukees oversteken en dan was alle gevaar geweken. Toen we in de hut toekwamen was de Hüttenwirt opgelucht dat we terug waren want hij wist reeds dat er een lawine had plaatsgevonden op de plaats waar wij geweest waren. Er zou die nacht verse sneeuw gevallen zijn hoewel dit niet voorspeld was. Vermoedelijk is deze lawine ontstaan doordat wij de sneeuw belast hebben. Gelukkig is deze pas losgekomen toen wij deze plaats reeds verlaten hadden. We hebben ons daarna in lawinekunde verdiept om dit beter te kunnen inschatten. Het probleem in de zomer is dat, in tegenstelling tot in de winter, je nergens het lawinegevaar kan raadplegen. Wij hebben ons geïnformeerd bij de Hüttenwirt om te zien of de Dreiherrnspitze mogelijk was en dit was volgens hem mogelijk en dus zijn we vertrokken. Als we echter nog eens door zoveel sneeuw moeten waden dan gaan we toch 2 keer nadenken om verder te gaan want dat is het niet waard. In de namiddag werd het dan goed weer en konden we vanop het zonnige terras de top goed zien liggen. Het is een prachtberg dewelke ik nooit meer zal vergeten.

Moeilijkheidsgraad: PD

Duur: Is afhankelijk van de hoeveelheid sneeuw die er ligt. Wij hebben er 5uur over gedaan, maar bij minder sneeuw is dit te doen in 4uur

De Dreiherrnspitze gezien vanaf de Birnlückenhütte.